No. 1019 Zaterdag 4 Juli 1903. 20ste Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN CONCORDIA N°. 129, PIETERMAAI.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,— pa tres luna pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl. 10,— pa anja.
Un number sol fl. 0,20.

Curaçao, 3 Juli.

De heer Van Kol op St. Eustatius.

De heer Geo J. Hassell schreef aan de „N. R. Ct.":

Ik wensch hiermede openbaarheid te geven aan het volgende, dat ik als een zeer aangename ondervinding beschouw.

Verleden maand bezocht ik het eiland Antigua om inlichtingen te winnen over de verschillende kleinere industrieën, waarmede men op dat eiland proeven neemt op een gouvernements botanisch station en proefhoeve, met bevredigende resultaten. Op mijn terugreis hield ik stil op het eiland St. Christoffel (St. Kith), en hoorde toen, dat daar was de heer H. Van Kol, lid der Tweede Kamer van ons moederland (Holland). Onmiddellijk begaf ik mij tot hem, maakte mij bekend als inwoner van het eiland St. Eustatius en vertelde hem het doel van mijn reeds vermeld bezoek. Daarop vond hij goed, dat ik hem naar St. Eustatius zou vergezellen, waarheen hij op weg was. Daarna reisde ik met hem over land van de stad Basseterre op St. Kith, verder naar de naburige stad Sandy Point op dit eiland. Gedurende deze reis bezocht de heer Van Kol, vergezeld van den Nederlandschen consul op St. Kith en mij, verschillende belangwekkende plaatsen, nl.: de oudste Anglicaansche kerk te Brimstone Hill, vroeger bekend als het Gibraltar van West-Indië, omdat het een sterke vesting en domineerend gelegen was, en het lazareth voor melaatschen te Sandy Point. Bijzonder aangenaam deed mij aan de hartelijke belangstelling van den heer van Kol in de zieken en zijn vriendelijk optreden in het algemeen. Van Sandy Point werd de reis per boot gedaan, 10 Engelsche mijlen over een onstuimig kanaal. De overtocht duurde gelukkig slechts 1½ uur.

Sedert zijn aankomst op St. Eustatius heeft de heer Van Kol zoo zijn best gedaan om alles omtrent het eiland, de mogelijkheid van verbeteringen ens. te weten te komen, dat alle weldenkenden een zeer gunstige verwachting gekregen hebben van de resultaten, die zijn bezoek zal hebben. Onze gezaghebber had het zeer druk met den heer Van Kol al de verschillende zaken van belang op het eiland te laten zien. De heer Van Kol heeft hier veel afgedaan, hij bezocht o. a. den krater, op den top van den hoogsten berg, vergezeld door onzen gezaghebber, den directeur van openbare werken te Curaçao en mij, en zijn zeer interessante voorslagen ten opzichte van het maken van een betere watervoorziening op dit eiland, hebben nieuwe hoop in ons doen ontstaan, daar zij van zulk een autoriteit kwamen. (De heer Van Kol is vele jaren ingenieur van den waterstaat in Ned. Oost-Indië geweest.) Op zijn verzoek werd een speciale vergadering bijeengeroepen in het gerechtsgebouw van dit eiland, waar een aanzienlijk getal personen van alle beroepen en klassen te zamen kwamen en door den heer Van Kol verzocht werden hun meeningen uit te spreken en wenken te geven over de beste wijze, waarop verbetering van ons eiland kon worden verkregen. Er had veel discussie plaats over verschillende onderwerpen, alle van vitaal belang voor de gemeenschap. De heer Van Kol gaf zich veel moeite om zijn denkbeelden uit te leggen, gaf goeden raad, en trachtte, op zijn aangename manier, het volk aan te moedigen tot energie en volharding, terwijl hij beloofde zijn invloed te onzen behoeve om hulp van ons gouvernement te krijgen te zullen aanwenden. Hij kwam met edele gevoelens in ons midden en zag met eigen oogen, dat met eenige hulp ons eiland nog een toekomst kan hebben zooals het een verleden gehad heeft, een toekomst van eenige beteekenis; en wij zijn zeer dankbaar voor zijn goedheid.

Velen van ons hadden gehoord van zijn voorgenomen bezoek en hadden gedacht, dat het evenals andere bezoeken, voor den vorm zou zijn, maar wij hebben overvloedige reden er anders over te denken, en wij houden ons verzekerd, dat met onzen goeden gouverneur-generaal en de onvermoeide pogingen van onzen gezaghebber goede resultaten zullen verkregen worden. De directeur van openbare werken werd hierheen gezonden uit beleefdheid (om den heer Van Kol te ontmoeten en te vergezellen) door onzen gouverneur-generaal, die zelf ons het vorig jaar zeer spoedig na zijn benoeming bezocht, en zijn goede voornemens bewees door de zeer hartelijke wijze, waarop hij jegens ons handelde, toen hij op 't eiland was, en op wiens practischen steun wij hopen, nu wij spoedig weer een bezoek van hem te wachten hebben.

De heer Van Kol bleef bij ons van den namiddag van den 27n. tot den morgen van den 30n. der vorige maand en vertrok toen met de Hollandsche mail-schoener naar het eiland Saba, vergezeld door den directeur van openbare werken. Wij vernemen, dat hij van plan is al de Hollandsche eilanden te bezoeken.

Wij wenschen hem van harte goede reis. Zijn goedhartigheid en zijn bekwaamheden zijn onder ons ondubbelzinnig gebleken, en ik geloof, dat dit zoo zal zijn, waar hij ook komt. De gouvernementslanden „Company" en „Bengalen", op dit eiland gelegen, werden ook door den heer Van Kol bezocht in gezelschap van onzen gezaghebber. Daar zag hij een deel van den besten grond van dit eiland, zeer geschikt voor proefbouw. „Bengalen" in het bijzonder is gemakkelijk van onze stad uit te bereiken en heeft reeds verscheiden honderden vruchtdragende Arocada pereboomen en andere vruchtboomen en den besten grond. De stichting van een gouvernements-botanisch station en proefhoeve, over welker plaatsing hier de heer Van Kol tot mijn genoegen gunstig dacht, zou stellig voor het eiland een blijvend voordeel zijn.

Noot van de Redactie

Met vreugde hernieuwen wij de kennismaking met den heer Geo J. Hassell, door Prof. Went reeds aan ons voorgesteld als een energieken planter. Bovenstaande geeft een nieuw bewijs van zijn activiteit en ondernemingsgeest. Die reis naar Antigua en zijn paar woorden over het proefstation op St. Eustatius laten veel denken. Maar wij zouden zoo gaarne hier op Curaçao alles *weten* wat van algemeen belang is voor de kolonie. Staat men een proefstation oprichten op St. Eustatius? Prof. Went zegt: „Gouvernementsgrond is er bijna niet meer." De Gouverneur in de *Toel. op de Begr.*: 87. „De groote uitgestrektheid der Gouvernementsgronden op dit eiland maakt toezicht noodzakelijk. Nu met eigen cultuur proeven worden genomen, is geregeld toezicht te meer wenschelijk."

Welke proeven worden hier genomen?

De heer Hassell sprekende over Bengalen" vertelt ons, dat er „reeds verscheiden honderden vruchtdragende Arocada pereboomen (zijn) en andere vruchtboomen." Zijn dit de

Feuilleton.

CAMILLE.

Na veertien jaar, doorgebracht ver van mijn vaderland, kwam ik terug met een mooi fortuin, maar ook met herinneringen, die ik niet had kunnen verdrijven. Smartelijke aandoeningen, veroorzaakt door de onmogelijkheid om mijn leven zóó in te richten, als ik gewenscht had; toekomstplannen die ik voor eeuwig vaarwel gezegd had.

De strijd met de menschen en de dingen had in mij een soort vermoeidheid achter gelaten, waarvan ik besloten was uit te rusten in de eenzaamheid.

Eenige dagen voor mijn aankomst vernam ik toevallig, dat het landgoed „la Roseraie" te koop was. De eigenaar, de heer de Londe, had slechte zaken gedaan; om zijn crediet op te houden, moest hij zich offers getroosten, maar hij wilde dit gaarne doen, zonder er ruchtbaarheid aan te geven, om de crisis welke hij had te doorstaan, niet erger te maken.

Ik kende de Londe en ook la Roseraie. Het was op eenigen afstand van Dieppe, prettig gelegen met uitzicht op de zee, wat voor mij iets bizonder aantrekkelijks had.

Het was een mooie lentedag, toen ik op la Roseraie aankwam. Het groen was frisch, de vogels kweelden in de boschjes, een lauwe zon wierp stroomen lichts over het afwisselende landschap.

In het dal lag de fabriek van de Londe, welker hooge schoorsteen een breede pluim van rook uitwierp. Ik zag de witte muren van het landhuis zich afteekenen tegen een omgeving van groote boomen, en aan den anderen kant ontwaarde ik een paviljoen, vroeger een jachthuisje.

Bij mijn aankomst werd ik verwelkomd door een blaffenden Newfoundlander, die mij escorteerde tot het huis.

Op den drempel gekomen ontving ik een indruk van groote verbazing; voor mij stond een gelaat, dat ik nooit vergeten was, maar dat ik sedert jaren niet gezien had, en nooit vermoed had, weer te zien.

Het was niet meer dat kleine, mooie en bevallige meisje, dat men in de moederlijke woning, „Kleine Camille" noemde, en die met haar gelijkmatig humeur, vroolijkheid en ijverige zorg de goede genius van het huis was.

De tijd was over haar heengegaan, zoowel als over mij. Haar dertig jaren hadden hunne sporen achtergelaten op haar gelaat; de uitdrukking was ernstiger, en ik meende ook droefgeestiger. Haar gelaat had echter die openhartigheid behouden, die tot in het diepst der ziel laat lezen; dien trek van verstandige goedheid, die mij steeds meer had getroffen dan de glans der schoonheid ooit had kunnen doen.

Ik voelde eenige verlegenheid, toen ik plotseling tegenover haar stond. Zij kon dien indruk ook niet verbergen.

„Wenscht u mijn zwager te spreken!" zeide zij"; na de gewone beleefdheidsvormen.

„Wat? is u de schoonzuster van mijnheer de Londe?"

„Weet u dan niet, dat hij met mijn zuster getrouwd is?"

„Dat was mij onbekend. Mijne reizen hebben zooveel jaren geduurd, en ik ben pas in het land terug. En woont u hier?"

„Ja, na den dood mijner moeder heb ik hier een toevlucht gevonden".

„En hier hebt u uw leven begraven? tot dezen kleinen kring uw wenschen en verwachtingen bepaald?"

„De verwachtingen van een oude vrijster".

Zij zeide dit glimlachende, met de lieve heldere stem, die voor mij nog alle frischheid had. Ik hoorde haar droevig aan. Zij was dertig jaar; het scheen mij toe, dat een lachende, schoone levensweg, met bloemen bestrooid, zich nog wel voor haar kon openen — en zonder spijt aanvaardde zij dit ééntonig en kleurloos leven. Ik wilde met een smakelooze hoffelijkheid antwoorden; maar zij was mij voor. Ze had me in het salon geleid, nadat ze haar zwager had doen roepen. Hij liet zich wachten.

„Ik mag u mijn nichtje wel voorstellen", zeide zij. Zij riep het kind, dat studeerde in het andere vertrek. Een klein, blond bevallig kopje kwam de kussen van Camille in ontvangst nemen.

„'t Is mijn leerling", zeide zij.

„U is dus onderwijzeres geworden?"

„Ja, en ik geloof, dat ik eer van mijn werk heb; oordeel eens".

Ik moest het kind ondervragen over alle dingen, die het geleerd had. Ik stond verbaasd over de flinke, correcte antwoorden en de gelukkige wijze, waarop het onderricht blijkbaar door de elfjarige hersenen was ontvangen.

„U is een bron van wetenschap, juffrouw Camille!"

„Ach, elke taak en plicht is licht, als men slechts ernstig wil, en wij houden veel van elkaar, nietwaar Blanche!"

Als antwoord wierp het meisje zich in de armen harer tante. Alles ging zoo eenvoudig, dat het idée

eerste resultaten der genomen proeven?

Laat die „groote uitgestrektheid der gouvernementsgronden” ook immigratie van elders toe?

Zeer gaarne zagen wij op beide vragen een kort antwoord en verzoeken daarom onzen Lezers op St. Eustatius beleefdelijk dit wel te willen geven. Altijd zullen wij dankbaar hun inlichtingen ontvangen om ter gelegener tijd er gebruik van te maken.

De plantengroei der tropische stranden.

Over dit belangrijk onderwerp hield de Leidsche hoogleeraar dr. J. M. Janse een zeer leerzame en onderhoudende voordracht, door lichtbeelden opgeluisterd.

Aanvangend met het spreekwoord, dat iemand die ver geweest is, ook veel verhalen kan, wees hij er op, dat daarmee gewoonlijk zekere argwaan wordt uitgedrukt aangaande de waarheid van het verhaalde. Daarom had spreker, die vele jaren in Indië had doorgebracht, ten bewijze voor hetgeen hij zou meedelen, voorwerpen in natura meegebracht.

De tropische stranden verschillen aanmerkelijk van die in onze luchtstreek, daar de kustlijn, de grens tusschen land en water, niet juist is te onderscheiden.

Spreker wilde zich alleen bepalen tot de lage stranden en de hooge rotsachtige oevers onbesproken laten.

In tegenstelling met onze kale duinen, vertoont zich aan de stranden der Indische eilanden een levendige plantengroei, die zich tot ver in zee uitstrekt, zoodat men niet met juistheid kan zeggen, waar het water ophoudt en het land begint. Die groene tooi der Indische stranden wettigt dan ook volkomen de bekende uitdrukking omtrent den gordel van smaragd, om den evenaar geslingerd.

Toch zijn die planten geen kinderen der weelde, veeleer zou men ze paria's kunnen noemen in het plantenrijk. Zij zijn namelijk uitgestotenen en uitgewekenen, evenals de Boeren uit het Kaapland, die met den grooten trek van voor honderd jaren de Oranjerivier en de Vaal overstaken, ten einde zich in Afrika's binnenland een nieuw vaderland te zoeken. Zoo hebben ook deze planten, elders verdrongen, zich aan den oever der zee gevestigd en zich geheel geschikt naar de moeilijke levensomstandigheden, waarin zij daar verkeeren.

Haar positie in een modderigen bodem, die, zoo hij niet den heelen dag onder zeewater bedolven is, dan toch tweemaal zes uren per dag daarmee is overdekt, maakt haar het leven inderdaad zeer moeilijk. Vooreerst door de mechanische kracht der golven, waaraan zij hebben weerstand te bieden, vervolgens door het gemis aan goet water, dat voor planten onontbeerlijk is, dan door den ongunstigen toestand van den bodem en eindelijk door de moeilijkheid, die zij ondervinden om te kiemen en zich voort te planten.

Spreker wilde aantoonen op welke, om zoo te zeggen vernuftige wijze zij die vierdubbele moeilijkheid hebben weten te overwinnen.

De plant, die daarin het best is geslaagd, het verst in zee is vooruitgedrongen en daarom als de pionier der andere te beschouwen is, is de *rizophora* of worteldrager.

Door haar vooruitgeschoven positie het meest aan den golfslag blootgesteld, weet zij dien te weerstaan, vooreerst door hem geen groote oppervlakte van een dikken stam aan te bieden, maar zich in talrijke dunne stammetjes te verdeelen. Die dunne stammetjes weten zich daarbij, te midden van het zeewater, dat ze heen en weer schudt, overeind te houden door middel van wortels, die de stam boven den grond uitschiet en die zich rondom den stam in den bodem vastgrijpen. Zoo maakt de stam soms het effect, alsof hij op stelten staat.

Een ander middel, dat de planten gebruiken om zich staande te houden, bestaat hierin, dat zij van de takken wortels naar den grond laten neerdalen, die zich daar vasthechten. Op die manier slagen die planten er in, op haar dunne stammetjes breede bladerkronen te torschen en daarbij toch de beweging van het zeewater te doorstaan.

Deze middelen zijn niet alleen eigen aan de *Rizophora*, maar aan de heele familie der mangroves, die zoowel in West- als in Oost-Indië wordt aangetroffen.

De tweede moeilijkheid, die de tropische strandgewassen hebben te overwinnen, is het gemis aan water. Ofschoon geheel door zeewater omgeven, verkeeren zij in hetzelfde geval als de planten, die in droge streken, zooals in de woestijn en op onze duinen groeien. Als Tantalussen staan zij midden in het water, zonder haar dorst te kunnen lesschen. Het zeewater toch, dat voor 3 procent keukenzout bevat kunnen zij niet gebruiken, en al is het niet juist vergift voor hen, het is hun toch schadelijk. Zij hebben behoefte aan zoet water, wijl dit juist een tienden procent bevat aan zouten, die voor hun onderhoud noodig zijn.

Met het oog op de behoefte aan zoet water, dienen zij vooreerst daarmee zuinig te zijn en de verdamping van het water tegen te gaan. Evenals de geneesheer, die een waterverband legt, het verdampen van het vocht belet door om het natte linnen een gutta percha-papier te wikkelen, zoo beschermen ook zij de oppervlakte der bladen door een gutta-percha-achtige opperhuid, zooals men die ook waarneemt bij planten ten onzent, die weinig water gebruiken, zooals de huls, de distel enz.

Vervolgens dienen zij voorraden van water aan te leggen en daartoe dient het waterweefsel in de bladen, kenbaar aan de witte kleur, wanneer men het blad opensnijdt.

En daar die voorraden geregeld moeten kunnen vernieuwd worden, is het duidelijk, dat de planten alleen kunnen groeien op plaatsen, waar nu en dan regen valt, daar dit het eenige middel voor haar is om water te verkrijgen.

De derde moeilijkheid zit in den ongunstigen bodem. Deze bestaat uit fijn koraalzand, vermengd aan de uitmondingen der rivieren met fijn slib, alles door zeewater gedrenkt. Die grond bevat daarbij organische stoffen, die tot verrotting overgegaan, gassen ontwikkelen, welke de plant nadeelig zijn.

Zij verkeeren eenigszins in het geval van onze Hollandsche waterlelie, wier wortel in den modder zit, alzoo in geen verbinding staat met de lucht, waaruit de noodige zuurstof moet geput worden. De waterlelie weet zich aan zuurstof te helpen door haar op het water drijvende bladen, die deze voedingsstof uit de lucht opslurpen. Van de bladen wordt ze door kanalen in den bladsteel tot in den wortel gevoerd.

Op dezelfde wijze weten ook de tropische strandgewassen door middel der bladen zuurstof uit de lucht op te nemen. Maar daar iedere cel van die zuurstof op haar tocht door de plant verbruikt, schiet de wortel soms te kort. Deze weet nu zich zelf te helpen door [illegible] bodem op te heffen door middel van verdikkingen, die soms een halven meter boven den grond oprijzen. Zoodoende komt dan de wortel met de buitenlucht in aanraking. Dit doel bereikt hij ook door zich knievormig naar boven te buigen en dan weer in den grond terug te keeren, of ook door recht omhoogrijzende uitspruitsels te vormen, die veel op asperges lijken.

De vierde moeilijkheid, die de bedoelde planten te overwinnen hebben, is, dat de zaden in het water vallen en dus worden meegevoerd, terwijl zij ook in den modder, die telkens overspoeld wordt, niet kunnen ontkiemen.

Hiertegen hebben die gewassen zich op tweeerlei wijzen weten te wapenen. Er zijn er, die hun vruchten door het water laten meevoeren, en andere, die dit beletten.

De eerste vormen vruchten, die op het water drijven, tengevolge van een licht drijfweefsel, waarvan zij omringd zijn, terwijl dit weefsel bovendien tegen afslijten beveiligd is door een harde korst, die tevens het aanvreten door dieren belet. Zulk een vrucht is b. v. de kokosnoot en spreker vertoonde er nog verscheidene andere. Aldus beschermd kan de vrucht lang in het zeewater drijven en elders aangespoeld, weer wortel schieten. Dat dit inderdaad zoo geschiedt bewijst het eiland Krakatau, dat door de jongste vulkanische uitbarsting van allen plantengroei beroofd was, maar thans weer een flora vertoont, die alleen door aangespoelde vruchten kan zijn aangebracht.

Andere planten houden, zooals gezegd is, haar vruchten vast, en bij haar openbaart zich het verschijnsel, dat alleen bij de hoogste diersoorten wordt aangetroffen, namelijk de *vivi parie* of het ter wereld breugen van levende jongen.

Die planten laten de vrucht niet los, voor zij zoodanig ontwikkeld is, dat zij reeds heeft wortel geschoten. Die wortel daalt recht naar beneden; ze is van onder het zwaarst en daar voorzien van een punt. Wanneer dus de vrucht loslaat, dringt die punt in den modder en de nieuwe loot is van zelf geplant.

Spreker vertoonde vijf planten, waarbij dit verschijnsel zich voordoet, en lichtte overigens zijn heele betoog met prachtige lichtbeelden toe, zoodat alles uitstekend te volgen was.

(*De Gelderlander.*)

Ingezonden Mededeelingen.

---

zelfs van overdrijving niet in mij opkwam.

Ik was getroffen; ik vermoedde dat Camille een taak van opoffering had aanvaard. Ik wierp een sympathieken blik op deze beide wezens, vereenigd door een band van toegenegenheid. De Londe kwam eindelijk, en men liet hem alleen met mij. Ik had hem willen uithooren over zijne schoonzuster, maar zijn antwoorden bevestigden slechts de mededeelingen van Camille. De toestand zijner zaken hield hem enkel en alleen bezig. Ik bemerkte wel, dat ze nog meer in de war waren, dan men mij had verteld. Hij had onvoorzichtig gespeculeerd, en werd bedreigd door een catastrophe. Mijn voorstellen waren hem welkom, en hij trachtte zooveel mogelijk van mij te profiteeren.

Na een lang onderhoud kwam men zeggen dat het diner klaar was.

Toen wij in de eetzaal traden, was Camille bezig haar oog te laten gaan over de tafel en op te letten, dat er aan de bediening niets ontbrak. Zij had in werkelijkheid de leiding der huishouding. Haar zuster was zwak, en vertrouwde geheel op haar. Haar toewijding verdiende bewondering. Ik hervatte het onderhoud over de zaken met de Londe. Hij had een fatsoenlijk karakter, en begreep de noodzakelijkheid, om zijn landgoed op te offeren, ten einde aan zijne verplichtingen te voldoen en schikte zich in het onvermijdelijke.

Van mijne zijde was de begeerte om la Roseraie te bezitten toegenomen. Ik was rijk genoeg om niet te bedingen; met leedwezen zag ik het bestaan dezer familie verontrust, ik wilde dit gaarne verzachten door een edelmoedigheid, die mij weinig kostte.

Na tafel ging ik in den tuin.

Nauwelijks had ik een paar schreden gedaan, of ik ontwaarde Camille. Zij zat op een bank in de schaduw van een grooten wilg. Zij zag mij niet en scheen verdiept in de beschouwing van eenige vlinders, wier azuren vleugels schitterden boven de oppervlakte van het water.

Haar houding was treurig, en haar zacht gelaat droeg nog de sporen van tranen.

„Wat scheelt u juffrouw Camille?” vroeg ik.

Zij keerde zich verlegen om, daar zij verrast was en antwoordde niet.

„Wat is de oorzaak van uwe droefheid?” hernam ik. Beschouwt gij mij als een onverschillige en hebt gij onze oude vriendschap vergeten?”

„Ik was zoo gelukkig; wij allen waren zoo gelukkig! En nu zullen, we vertrekken.

„Mijn arme zwager is bijna geruineerd, en dit huis gaat over in vreemde handen. Hij, die het koopt, zal niet vermoeden, welke smart de vorige bewoners ondervonden, toen zij het moesten verlaten. Er is geen laan, geen hoekje, dat mij niet herinnert aan een gezellig oogenblikje, een uurtje van intiem genot; Arme zuster...... arme zwager! Zij zullen heengaan en zij willen niet, dat ik hen vergezel. Mijnheer de Londe wil niet dat ik al hunne beproevingen deel...... alsof het niet veel aangenamer was, hun lijden mee te gevoelen, dan te leven, ver van hen die ik zoo liefheb. En mijn kleine Blanche, o mijn hart breekt bij die gedachte! Wat beteekent het vooruitzicht van eenigen arbeid en enkele ontberingen?”

„Arbeid, ontberingen!......maar zijt gij dan niet rijk?

„Ik bezit niets.”

„Hebt ge dan uw fortuin in de zaken van uw zwager gestoken en zijt ge meegesleept door zijn ongeluk?”

Zij protesteerde wel tegen dat denkbeeld, maar hoe moest ik dan haar moeder verklaren?

Ik was diep getroffen. Het denkbeeld dat ik een rol zou spelen in haar ongeluk, deed mij pijn, en ik vond, levendiger dan ooit, in mijn hart de gevoelens weer, die vroeger door haar zoo slecht waren ontvangen.

„Juffrouw Camille”, zei ik, „het is lang geleden dat ik u mijne genegenheid openbaarde; de tijd is voorbij; gij zijt voor mij gebleven wat ge waart, de herinnering aan u heeft me overal vervolgd, uw beeld heb ik overal voor oogen gehad. Mag ik u mijne toewijding aanbieden, die tegen eene proef bestand is.

Als gij die wilt aannemen, zult ge mij maken tot den gelukkigste der menschen.”

„Mijnheer Henri”, zei ze, „ik dank u; maar door het eervol aanbod te aanvaarden, zou ik meenen, mij dat aanbod onwaardig te toonen. Een arm meisje moet fier haar armoede weten te dragen.”

Dit antwoord werd uitgesproken op zekeren toon.

Het gedruisch van krakende bladeren achter ons deed ons omzien; wij bemerkten mevrouw de Londe, die het laaste gedeelt van ons onderhoud gehoord had.

„Mijnheer Henri,” zei ze, „heeft u eenige jaren geleden de hand mijner zuster gevraagd?”

„Wist u dat dan niet?”

„Ik had het moeten raden, maar ik ben de dupe geworden van hare opoffering, alles wordt mij nu duidelijk, gij moet ze kennen mijnheer.”

„Bertha!” zei haar zuster smeekend.

„Neen, Camille, ik zal spreken.”

„Mijnheer de Londe deed zaken, en mijn bruidschat was te klein. Camille bood mij de hare er bij aan en sprak: „Neem het geld ik trouw nooit, en als ik mama overleef kom ik bij jullie inwonen. Zij drong er zoo op aan en mijne moeder ondersteunde haar zoo ijverig, dat ik

Memorie van Antwoord

op het voorloopig verslag der Commissie van rapporteurs uit de afdeelingen van den Kolonialen Raad.

Slechts verkort kunnen wij ditmaal onzen Lezers het MEMORIE VAN ANTWOORD mededeelen, maar zullen, waar het de belangrijkste zaken geldt, den tekst woordelijk weergeven.

Nogmaals bemoedigt ons de Gouverneur bij den aanhef door te verzekeren: „dat het Moederland zeer zeker niet in gebreke zal blijven de koloniën bij te staan.” Echter mag men niet uit het oog verliezen, dat het Moederland de volle beslissing heeft over alles, wat Het uit eigen middelen geeft en daarom kan het zeer goed voorkomen, dat „de Staten-Generaal niet bereid blijken uit die middelen” alles te betalen, wat door „den Raad nuttig en wenschelijk werd geoordeeld.” Zoo heel veel is er ook niet geschrapt op de begrooting van verleden jaar, slechts 5000 Gld., alles te zamen gerekend. De Staten letten dus wel „op hetgeen de Raad in het belang der kolonie nuttig en wenschelijk acht” en erkennen zijn gezag.

De Gouverneur maakt verder de opmerking, „dat de hier als vaststaande waarheid geldende uitspraak, dat de hoogste trap van belastbaarheid in onze kolonie is bereikt, allerminst bewezen mag worden geacht, daar de gegevens om die stelling te bewijzen ten eenenmale ontbreken, zoo mag toch, zonder in nadere discussie daaromtrent te willen treden, met grond worden verwacht, dat niet alleen wanneer de door den Raad bedoelde „enkelen”, die nu geene belasting betalen, worden belast, maar ook zoo de meerderen, die wel belasting betalen, maar in heel slechte verhouding tot hunne draagkracht, meer naar evenredigheid van die draagkracht in de kosten der koloniale huishouding bijdragen, de inkomsten, zelfs wanneer van eene bepaalde belasting-*verhooging* geen sprake is, zeer waarschijnlijk wel zullen aangroeien.”

Spoedig belooft onze Landvoogd den Kol. Raad een verordening aan te bieden om het ambt van advocaat-generaal te creëeren, opdat na aanneming in den Raad en bekrachtiging van H. M. de Koningin „nog op deze begrooting voor traktement van den advocaat-generaal een crediet worde toegestaan.”

Zeer dankbaar zijn wij den Gouverneur voor de volgende verklaring, waaruit duidelijk blijkt, dat ZHEG. de zorg voor het onderwijs als een der *eerste* plichten van het Bestuur erkent.

„Beperking van onderwijs aan onvermogenden, wanneer ter bestrijding van de kosten er van nieuwe belastingen zouden moeten worden opgelegd. zou eerst dan ernstig ter sprake kunnen worden gebracht, wanneer het bewijs verkregen is, dat de uiterste grens van belastbaarheid is bereikt,—en dan nog zou, alvorens tot beperking over te gaan, behooren te zijn nagegaan of niet uitgaven, voor andere doeleinden bestemd, zouden moeten wijken voor die, bestemd om tegemoet te komen aan den eisch om goed onderwijs te brengen binnen het bereik van allen. De opmerking van „andere leden”, dat beperking ten eenenmale ongewenscht was, daar het een der eerste plichten van het Bestuur moet zijn om minvermogenden in de gelegenheid te stellen degelijk onderwijs kosteloos (althans op zeer weinig kostbare wijze) te verkrijgen, is daarom zonder twijfel juist.”

Een enkele opmerking moeten wij ons echter nog veroorloven. Gesubsidieërd worden alleen de ARMENSCHOLEN, waar het onderwijs *geheel kosteloos* gegeven wordt. De verklaring van kosteloos onderwijs als gelijkstaande met „op zeer weinig kostbare wijze” geldt derhalve niet voor de *minvermogenden*, die dit onderwijs geheel kosteloos genieten, maar kan alleen bedoelen, dat het *Gouvernement* door de geringe subsidie „op zeer weinig kostbare wijze” in dit onderwijs voorziet, reden te meer om de verhooging van subsidie niet te weigeren aan het R. K. Bestuur, dat de *groote* onkosten draagt.

Het nut van het op kaart brengen van het domein wordt nu duidelijk aangegeven en daarenboven de mededeeling gedaan, dat de opbrengst aan pachtgelden gesteld kan worden op f3,000 's jaars.

Tentoonstelling blijft nog mogelijk, al zoude de achteruitgang van den veestapel niet gestuit worden, een gedeelte van het program zou dan eenvoudig niet worden uitgevoerd.

„Mochten de omstandigheden een zoo slecht verloop nemen, dat eene tentoonstelling niet op hare plaats zou zijn, wij hopen ten zeerste, dat zulks niet zal gebeuren, dan kan nog ten allen tijde tot uitstel der tentoonstelling worden overgegaan.” (Cur. Maat”)

Ondergeteekende meent hieraan nog te moeten toevoegen, dat het Bestuur, gelet op de gunstige resultaten, welke de in de Engelsche W. I. koloniën gehouden tentoonstellingen opleveren, en op de omstandigheid, dat de. Maatschappij voornemens is een permanente tentoonstelling te doen voortvloeien uit deze wedstrijd en dat zich tevens hiermede een bijzonder gunstige gelegenheid zoude voordoen, om de slecht vertegenwoordigde afdeeling Curaçao van het koloniaal museum te Haarlem te verrijken, deze poging van de voormelde Maatschappij elken steun behoort te geven.

ad art. 147. De meening door eenige leden van den Raad uitgesproken, dat, volgens door de Heeren S. E. L. Maduro en Sons opgedane ondervinding, geboorde putten zeer arm aan water zijn, en dat bij een eenigszins hoogen eisch het water daarin dadelijk brak wordt, zoo zelfs dat genoemde Heeren de voorkeur geven aan gewone gegraven putten, schijnt, in 't algemeen genomen, op een misverstand te berusten.

Uit te dezer zake ingewonnen inlichtingen is het ondergeteekende gebleken, dat de thans gegraven put met zeer grooten diameter, voornamelijk ten doel heeft om, waar in zeer korten tijd over een groote hoeveelheid water moet kunnen beschikt worden, bijv. voor leverantiën ten dienste van de scheepvaart, te trachten op deze wijze hieraan te gemoet komen; in gewone gevallen zal genoemde firma er niet aan denken met handenarbeid te doen graven, doch steeds hare toestel te werk stellen.

Aangezien de redactie van den post, zooals zij thans luidt, slechts het maken van putten op het oog heeft, en het hoofddoel is waterverschaffing, hetzij die door middel van putten of op andere wijze plaats vindt, zoo komt het den ondergeteekende voor, dat eene andere redactie, welke meer vrijheid aanbiedt, de voorkeur boven de thans aangenomene verdient, en vereenigt zich dus in zoover met de meening van sommige leden, die eene wijziging van den post hebben aanbevolen.

Door de nieuwe redactie, in de hierbij aangeboden nadere nota van wijziging opgenomen, is de aanschaffing van boortoestellen facultatief gesteld, zoodat er vrijheid wordt gelaten ook langs anderen weg tot waterverschaffing te geraken.

Het zou zeker zeer aan te bevelen zijn, zoo de Raad de bevoegdheid had zijn eigen griffier te benoemen, ook met 't oog op de drukke werkzaamheden van den gouvernementssecretaris. Welke de redenen zijn geweest, waarom bij de wijziging van het regeeringsreglement, waar men de functiën van griffier van den Raad aan den gouvernementssecretaris liet op het oogenblik, dat men door andere voorschriften het kennelijk doel had, zooals de Raad zegt, „de onafhankelijkmaking van den Raad van de Uitvoerende Macht te voltooien”, is den ondergeteekende onbekend. Eenig principiëel bezwaar kan er z. i. dan ook wel niet bestaan tegen 's Raads uitgesproken wensch zoodra gewezen kan worden op het gedeeltelijk reeds ten uitvoer gebrachte beginsel van „onafhankelijkmaking.” Het eenig bezwaar zou thans zijn het financieele, doch, aangezien het wel niet de bedoeling van den Raad zal zijn, waar hij zegt, „geen vermeerdering van uitgaven, zoo er verhooging van lasten mee zal gepaard gaan” om een geheel zelfstandige betrekking te creëeren op de wijze zooals in Suriname, behoeven de geldelijke bezwaren niet al te grooten last met zich te brengen, wanneer het regeeringsreglement in zoodanigen zin werd gewijzigd, dat de Raad zijn griffier zelf benoemde en voor den te benoemen griffier eene toelage voor diens te verrichten werkzaamheden werd uitgetrokken.

Uit de Nadere Nota van Wijzigingen drukken wij slechts over de Toelichtingen:

(1) Uitbreiding van het onderwijzerspersoneel aan de Hendrik-school [die voor meer uitgebreid onderwijs voor jongens] alhier is in hooge mate gewenscht.

De telkens terugkomende noodzakelijkheid om tengevolge van gebrek aan een voldoend getal onderwijzers klassen samen te voegen, is van slechten invloed op de vorderingen der leerlingen, terwijl ook de zeer gewenschte contrôle van het hoofd nu bijna geheel achterwege moet blijven.

Daarom wordt voorgesteld het personeel met 1 onderwijzer 3e. klasse uit te breiden.

[2] Nader overleg met het Opperbestuur heeft er toe geleid het van de begrooting voor 1903 in Nederland afgevoerd crediet als bijdrage aan studiebeurzen als hier bedoeld op de ontwerp-begrooting voor het aanstaand jaar te brengen.

(3) Het is gebleken, dat voor eene aanvankelijke jaarwedde van f3,000.— geen geschikt deskundige gevonden kan worden, ten einde met de hier bedoelde betrekking van landbouwkundige te worden belast.

Zooals de toelichting bij den desbetreffenden post in de begrooting voor 1903 vermeldde, was het de bedoeling den landbouwkundige op een aanvangstraktement van f3000,— met twee verhoogingen à f500.— tot een maximum van f4,000 te benoemen.

De deskundige zal nu op dit maximum worden aangesteld, zoodat er van latere traktementsverhooging geen sprake zal wezen.

Door deze nieuwe posten of verhooging der bestaande, wordt de bijdrage uit 's Rijks schatkist f 291,430.70

Nieuwsberichten.

Curaçao.

Kerkelijke berichten.

Woensdag ll. is met de *Gouverneur v. d. Brandhof* de Zeereerw. Pater GREGORIUS VUIJLSTEKE van St. Martin hier aangekomen, om als Pastoor in de Rozenkranskerk op Pietermaai werkzaam te wezen.

* *

Wegens den treurigen toestand van de Weleerw. Mère FRANCISCA hebben Donderdag ll. de Eerw. Zusters ALBANA en EDWINE in alle stilte hun zilveren professiefeest gevierd. Van harte sluiten wij ons aan bij de vele gelukwenschen, die Zij op haar jubilé van vrienden en kennissen mochten ontvangen en hopen, dat zij nog tal van jaren werkzaam mogen zijn in onze missie om ook nog haar gouden feest luisterrijk eens te kunnen vieren.

Emigratie.

Plaatsgebrek verhindert ons een geruststellend schrijven uit Suriname mede te deelen.

De „Curaçaosche Maatschappij”.

In de leeszaal der Maatschappij ligt een lijst ter opgave van deelneming aan den coöperatieven aankoop van zaaizaden, (Kaffir corn, Jerusalem corn, Johnson gras, etc.) H. H. Leden, die hunne zaaizaden door middel van de Maatschappij wenschen te betrekken, worden beleefd uitgenoodigd de verlangde hoeveelheden door inschrijving op voormelde lijst aan het Bestuur bekend te willen maken vóór of uiterlijk op 14 Juli aanstaande.

De zaal is geopend des Maandags, Woensdags en Vrijdags, telkens van 8 u. v. m. tot 3 u. n. m. en des Dinsdags, Donderdags en Zaterdags, telkens van 7 tot 10 uur 's avonds.

Gevallen regen.

van 1 — 5 Juni	....	0 mM.
van 6 — 12 „	....	2,5 mM.
van 12 — 19 „	....	7,3 mM.
van 20 — 26 „	....	3,5 mM.
van 27 — 30 „	....	15 mM.
	Totaal	28,3 mM.

Posterij.

De met den Nederlandschen paketschoener *Gouverneur van den Brandhof* naar St. Martin N. G., St. Eustatius en Saba te verzenden brievenmalen worden Maandag den 8ste dezer om 8 A. M. gesloten.

Buitenland.

Engeland. —Onder de argumenten die Chamberlain aanvoert tot verlaging van tarief voor de koloniën, was de voornaamste dat Duitschland de autonome Engelsche kolonie Canada zou hebben gestraft, omdat deze door de regeering van zijn tarief voorkeur gaf aan artikelen uit het moederland, Engeland, boven artikelen uit Duitschland. Diplomaticus weerspreekt de juistheid dezer voorstelling in een artikel in de „Westminster Gazette. Duitschland had sinds 1865 een traçtaat met Canada, waarbij Duitsche goederen bij invoer in Canada met Engelsche werden gelijkgesteld. In 1894 sprak zich echter Canada uit voor een bijzonder tarief ten gunste van Engeland en vroeg aan Duitschland dat uit het handelsverdrag van 1865 de bewuste clausule zou worden geschrapt, om overigens onveranderd te worden gehandhaafd.

---

toegaf. Ik deed meer; ik beloofde haar plechting dat ik mijn echtgenoot nooit de edelmoedige opoffering zou openbaren!

„Sedert ze onder ons dak woont, overstelpt zij ons met bewijzen van liefde; zij is een voorname factor in ons huiselijk geluk en nooit heeft zij het geheim harer smart verraden. En toch beminde zij den man dien zij als meisje zonder fortuin weigerde!”

„Bertha, ik bid je!” viel Camille in de rede, maar zij vervolgde:

„Toen hij vertrok met gebroken hart, werd zij doodelijk bleek, ik was bij haar. Herinner u den dag, dat wij de tijding ontvingen dat Henri ver van het vaderland gestorven was!”

Camille bleef zwijgen en Bertha vervolgde: „Uw voorbeeld, lieve zuster, leert mij wat ik doen moet. Ik deed heel verkeerd, te laat zie ik alles in, maar ik kan alles herstellen. De opbrengst van la Roseraie en een leening, die wij zullen kunnen sluiten, zullen ons in staat stellen, uw bruidschat terug te geven.

„Bertha,” zei Camille snikkende, „waarom over dit alles nog gesproken?”

„Camille”, zei ik, „gij moet uw zuster niet beschuldigen van een fierheid en eerlijkheid, die gij zelf tot regel neemt.”

Straks ging ik voort, droomde ik dat dit lieve paviljoen een huisje voor ons kon zijn! Mijnheer en mevrouw de Londe zouden het huis blijven bewonen; ik zou in hunne zaken mijn geld steken en wij zouden een gemeenschap vormen door geen verschil gestoord. De lieve Blanche zou bij tante blijven leeren, hoe zij een volmaakte vrouw, zooals zij, kan worden. Een echtgenoot zou er bij komen die uw geluk vereenigde met het zijne. Mocht zulk een lot mij nog eens door de Voorzienigheid zijn toegedacht!”

Vele dagen zijn sedert verloopen en mijn geluk is door niets verduisterd. Mijn lieve Camille is het sieraad mijner woning, zooals vroeger is zij steeds in de weer om alles voor allen te zijn. Haar motto was steeds: „God heeft ons lief, God weet alles, en God is almachtig.” Met groote letters prijken deze woorden in onze gezellige echtelijke huiskamer!

De Londe weet, dat ik een middelmatig medearbeider ben, maar heeft zich daarin, zonder tegenstand, om mijn fortuin geschikt.

Blanche groeit op in een zuivere atmosfeer, twee gezinnen deelen haar genegenheid. Tante Camille prent haar al het goede in, dat ze zelf in haar edel en opofferend hart ronddraagt.

CORA.

(*Het Centrum.*)

Duitschland weigerde dat natuurlijk. In 1897 werd toen door Engeland het handelsverdrag met Duitschland opgezegd en verleende Canada bijzondere voorrechten aan Engeland. Als gevolg hiervan verviel het tarief voor de meest begunstigde natiën tegenover Engeland en trad tegenover dit rijk het gewone zeer drukkende tarief in werking. Engeland trachtte dus een nieuw tractaat te sluiten, waartoe Duitschland zich gereedelijk liet vinden. Een definitief handelstractaat kon niet gesloten worden, omdat Duitschland juist bezig was zijn tarieven aan een algemeene herziening te onderwerpen, doch Duitschland nam genoegen met het aangaan van een ieder jaar vernieuwbaar modus vivendi, waarbij de behandeling op den voet der meest bevoorrechte natie aan het geheele Britsche rijk werd toegestaan. Voor Canada maakte Duitschland hierbij echter een uitzondering, zoodat het z. g. autonome tarief vanzelf ten opzichte van die kolonie in werking trad.

Chamberlain en de zijnen willen het doen voorkomen alsof tariefquaesties tusschen Engeland en zijn koloniën eigenlijk familliequaesties zijn, die niemand anders aangaan. Diplomaticus merkt hier op, dat het Britsche rijk geen commercieele eenheid is, zooals het Duitsche en dat elk van zijn deelen zich juist verheft op zijn handels-autonomie. Lord Salisbury schreef zelf in de dépêche, waarbij het handelsverdrag met Duitschland werd opgezegd: „dat de Britsche zelfbesturende koloniën sedert jaren volkomen autonomie hadden genoten op het gebied van handelstarieven en dat in alle handelsovereenkomsten gedurende de laatste jaren door Groot-Brittannië gesloten, het gewoonte was geweest een artikel in te voegen, waarbij die koloniën gemachtigd werden er zich al of niet, naar goeddunken, bij aan te sluiten."

Om die reden was het niet goed mogelijk Canada anders te beschouwen dan een afzonderlijke eenheid, waar het toltarieven betrof en was Duitschland dan ook genoodzaakt zijn „autonoom" tarief, bij gebreke van een handelstractaat, op die kolonie toe te passen. Met Balfour te zeggen, dat zulks gelijk stond met verklaren „dat Canada geen deel vormde van het Britsche rijk", is nonsens. „Vrij wat dichter bij de waarheid zou men zijn, wanneer men er een erkening in las van de groote macht, welke Engeland trotsch is aan zijn koloniën te hebben verleend, zonder daarom nog de integriteit des rijks te verzwakken."

In zijn bovengenoemde dépêche, zoo gaat Diplomaticus voort, ging Salisbury zoo ver om te zeggen, „dat stipulaties als deze (het gelijkstellen van Duitsche met Britsche goederen bij invoer in Canada) volkomen ongebruikelijk zijn in handelstractaten" en dat „de invoeging van deze woorden moet geweten worden aan een vergissing of aan verzuim om de werkelijke gevolgen te beseffen". Gelijkstelling nu van vreemde goederen met die van het moederland is niets ongewoons. In alle Duitsche koloniën is het dit geval, ook in negen van de Fransche en eveneens in de Nederlandsche. Duitschland heeft handelstractaten met Nederland en Denemarken, waarin juist dezelfde bepalingen voorkomen als in het Engelsch-Duitsche van 1865. Het merkwaardigst echter, zegt de schrijver, is, dat Engeland bij artikel II van het Engelsch-Nederlandsch verdrag van 1871 zich ten opzichte van Sumatra dezelde handelsrechten bedingt, welke Nederland zelf bezit. „Ik zou wel eens willen weten", zoo vervolgt Diplomaticus, „wat lord Lansdowne wel antwoorden zou, wanneer de Nederlandsche regeering hem morgen eens vroeg de afschaffing van deze „ongebruikelijke bepaling" goed te keuren en wat men hier te lande wel zou denken, wanneer een weigering in Nederland werd opgenomen als een onvriendschappelijke daad, waaruit te lezen viel, dat Engeland den band tusschen Nederland en zijn koloniën niet langer beliefde te erkennen?"

Zuid-Amerika.—Drie Zuid-Amerikaansche republieken Argentinië, Chili en Brazilië zijn in ernstige onderhandelingen over een bondgenootschap, dat ten doel heeft alle Europeesche inmenging in hun zaken te voorkomen. Het verdrag zou o. a. deze punten bevatten: 1°. verplichting van elkaar over en weer bij te staan in het geval, dat de souvereiniteit van een der contracteerende staten door een Europeesche mogendheid bedreigd zou worden; 2°. aanbieding van diplomatieke interventie bij een conflict tusschen een Europeesche mogendheid en een niet-contracteerenden Zuid-Amerikaanschen staat; 3°. het voeren eener politiek met de andere Zuidelijke republieken, waardoor geen kans op conflicten wordt geboden.

Hoewel officieel nog niet erkend wordt, dat een tractaat, zoo belangrijk als het bovenstaande, in wording zou zijn, weet men toch wel, dat pogingen in die richting reeds lang werd beproefd.

Macedonie.—*Een geweldige beweging.* —Uit Weenen schrijft men aan de „Temps", dat de Macedoniërs, het talmen der mogendheden moede, voornemens zijn met enkele fleesschen met bacillen der Indische builenpest, die zij in hun bezit hebben, de wateren te vergiftigen, opdat de pest in Turkije uitbreke en zich aldaar verspreide. Zij vleien zich, dat aldus de Turken zullen gedwongen worden, het land te ontruimen, onderwijl zij in de bergen veilig zijn. Zoodra de pest haar werk gedaan heeft, zouden zij dan naar de vlakte terug te keeren, om de Turken, die overgebleven zijn, te vuur en te zwaard te verwoesten. Het is al te griezelig om waar te wezen.

Algerie.— De nieuwe gouverneur van Algerië Jonnart is gelukkig aan een aanval ontkomen. Op verzoek van het stamhoofd van Figuig had hij zich begeven naar het dal van Zenaga, tot een bezoek aan deze schouwplaats der laatste gebeurtenissen. Hij naderde Figuig tot op 600 meter en keerde dan terug naar het punt van vertrek. Onmiddellijk daarop werd echter uit Figuig een schot gelost en volgde een fusillade.

De gouverneur en generaal O'Connor wachtten de gebeurtenissen af in de redoute van Beni-Ounif. Een bataljon tirailleurs en twee compagnieën van het vreemdelingenlegioen waren gelagerd in de bergengte Zenaga, terwijl één compagnie in hinderlaag lag in een palmbosch, voor het geval, dat de Marokkanen voortrukten.

De Franschen kregen 17 gewonden, onder wie een adjudant en een sergeant-majoor. Hun toestand is echter vrij gunstig. De Marokkanen daarentegen kregen 56 dooden, onder wie een zoon van een Cheik, die den morgen van den aanval den gouverneur nog zijn gevoelens van trouw had verzekerd en zijn wensch had te kennen gegeven om in vriendschappelijke verhouding te blijven met de Fransche regeering.

Toen de gouverneur te Mercheria aankwam, verschenen vele calids bij hem op audiëntie, om hem te verzekeren, dat zij de Franschen van gancher harte trouw bleven. Jonnart, hun dankend, betoogde, dat de vijandelijkheden van eenige Marokkaansche rooversbenden Frankrijk niet verhinderen zouden om door te gaan met het werk van vooruitgang en beschaving. De gouverneur ging naar Kreider, waar hij opnieuw de betuigingen van trouw der inlandsche hoofden in ontvangst nemen moest.

De aanslag, waaraan de gouverneur van Algiers van de zijde van Marokkanen blootstond, heeft doen besluiten tot een expeditie, ten einde de Marokkanen te tuchtigen. Naar de premier in den Senaat verklaarde, wil de regeering echter op geenerlei wijze nieuwe gebieden veroveren, maar wil zij de handhaving van den status quo aan de grenzen en tot elken prijs de handhaving van de orde aan de grenzen en van de veiligheid der Algerijnsche bezittingen.

Jonnart, de gouverneur-generaal van Algerië, die daarna te Algiers teruggekeerd is, werd daar ontvangen door tal van aanzienlijke personen, die hem ermee gelukwenschten, dat hij ontsnapt was aan een groot gevaar. Op zijn doorreis te Saïda gekomen, had de gouverneur-generaal geweigerd, Si Mohammed el Gebbas te ontvangen, het hoofd van het Marrokkaansche gezantschap, die zich daarheen begeven had om Jonnart zijn spijt te betuigen over de voorvallen in Figuig.

Advertentiën.

Drukker:
ALFREDO F. SINTIAGO.